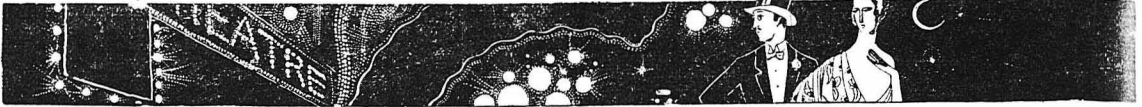

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΑ

ΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Ένα πλήθος κόσμου περίμενε έξω από την εκκλησία της Αγίας Μαγδαληνής την έξοδο μιας γαμήλιας πομπής. Οι νεόνυμφοι, καθώς θα μπορούσαν να κρίνει κανείς από τα πολλά άμαξια που περιμεναν από το ένα και το άλλο μέρος του δρόμου, άνηκαν στην άριστοκρατία. Κάποιια γαρούλια του λαού, που τους γνώριζε φαίνεται, έδινε πληροφορίες σχετικά με το άνηρόνινο σε μερικούς περιέργους, που είχαν σταματήσει κι αυτοί στο προαύλιο της εκκλησίας.

— Ο γαμπρός έλεγε, είπε ο κόμης Ροβέρτος δέ Βοημανουάρ, μί η νύφη είπε από μια πολύ άσημη οικογένεια. Η μητέρα του γαμπρού την είχε πάρει για άναγνώστρια, όταν ο γυιός της έλαίπε στην Έλβετία. Καί επειδή η κοπέλλα αυτή έμοιαζε πολύ με την πρώτη άρραβωνιαστικιά του κόμητος, που πέθανε έδω κι ένα χρόνο, την έρωτεύτηκε και την παντρεύτηκε σήμερα.

Σε μια στιγμή, ένω ακόμα ή γαρούλια του λαού φλυκρούσε, τάμαξια κινήθηκαν και πλεύρισαν στά σκαλοπάτια της εκκλησίας. Στο πρώτο πήγχαν οι νεόνυμφοι. Ήταν πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Ή νύφη, σωστός άγγελος, λαμφοκοπέλα μέσα στο χιονάτο φόρεμά της τό καταστόλιστο μ' άνθη πορτοκαλιάς, Πλούσια, χρυσοξανθά μαλλιά σταφύλιαν τό μέταπό της, τό λαυκό σαν τό μάγουρο. Τά μεγάλα της γαλανά μάτια ήταν γεμάτα τρυφερότητα και γλυκιά κι όταν γαμογελούσε, ένα χαμόγελο δάφρατο, δυό λακνιά έσκαφαν στά μάγουλά της, τά ροδόχρωμα και έλαμπαν δυό σειρές δοντιών, που θα μπορούσαν να ξεγελάσουν και τον πιο έμπειρο μεταπράτη μαργαριτωριών. Ο γαμπρός ήταν ψηλό, καλοδερμένος άντρας, με μάτια μαύρα ορμηδάρη. Στο πρόσωπό του, που ήταν λιγάκι χλωμό άπλωνόταν μια ξεχωριστή ευγενική. Τό λεπτό μουστάκι του καθώς και τό δάσγυρα μαλλιά του, ήταν μαύρα, κατάμαυρα.

Ή γαμήλια πομπή πήρε τό Βασιλικό δρόμο και τράβηξε προς τά Ήλύσια Πεδία.

***

Ήταν μεσάνυχτα, με ακόμα ή κατάφρασε σάλες του μάγουρου των Βοημανουάρ ήταν γεμάτες από κόσμο. Ή δούκισσα Βοημανουάρ, ή μητέρα του γαμπρού, άστραφτε μέσα σή μεγαλοκρηπεστάτη περιβολή της. Ή νέα κόμισσα όμως έδω και λιγνή ώρα ήταν πολύ σκεφτική. Όλο έκαινο τό άρχοντικό περιβάλλον και τά λαμφοστόλιστα σαλόνια, άν και ήταν δικά της παιδιά, της φαίνονταν άν έξανα.

— Έπειτα κι ο κόμης Βοημανουάρ, ο άντρας της δυό ώρες τώρα την είχε άφήσει μονάχη της και είχε άποταραχητή στο δωμάτιό του, χωρίς καμιά τυπική δικαιολογία. Σε λίγο βγήκε και ή δούκισσα Βοημανουάρ και κατέβηκε στή σέρα. Ή κόμισσα άρχισε να στενοχωρείται τριμερά. Όλα αυτά της φαίνονταν άνεξήγητα και μιά τριμερή άθεμία την έπιασε. Ήρπικιά έκείνη τή στιγμή, ένας λακός, τσακίζοντας τή μέση του μπροστά της, της είπε :

— Ή κυρία δούκισσα περιμένει την κυρία κόμισσα στή σέρα. Ή κόμισσα άνατινάχτηκε ξεφνιασμένη από τή θέση της και κατέβηκε.

— Αγαπημένη μου κορούλα, Ίωάννα μου, της είπε ή δούκισσα πληθύνοντας και σφίγγοντας την στην άγκαλιά της, ξερείς, σε δυό ώρες φεύγουμε για τή Νίκαια. Μά προτού φύγουμε, ο Ροβέρτος, ο καλός σου άνδρούλης, θέλει να σου μιλήσει. Τόν αγαπάς τό Ροβέρτο μου, δέν είνε έτσι Ίωάννα μου ;

— Ω ! ναι, τόν αγαπάω !... ψεύδιος ή Ίωάννα, κατάπληκτη γιά τήν έρώτηση.

Σε λίγο ή δυό γυναίκες βρισκόταν άπέξω από τή μισοκλεισμένη πόρτα του δωματίου τού κόμητος. Τότε ή δούκισσα άγκαλιόζοντας πάλι τή Ίωάννα, τή φίλση στό μέταπο και της είπε :

— Έλπίζω ότι με τή άφοσίωση που έχεις στό Ροβέρτο μας δέ θα τόν παραξηγήσεις γιά ό,τι θα σου ειπή. Πρόκειναι να ξερήν κόμη μου, ότι προτού σε γνωρίσει ο Ροβέρτος ύπόφερε πολύ. Είχε πληγωθή κατάκαρδα τό κνημόνι μου τό παιδί...

— Με τρυμάζετε, είπε ή Ίωάννα, δέν καταλαβαίνω.

— Καλά, κόρη μου, θα καταλάβεις σε λίγο. Και ή γορή δούκισσα έσπρωξε την πόρτα κι έβραλε μέσα τή γούφη της. Ο Ροβέρτος σηκώθηκε από τήν κορέκλα του, την άγκάλιασε και τή φίλησε.

Από τήν πρώτη στιγμή, που μίλησε ή Ίωάννα σε καινο τό βολανάκι, έννοιωσε τή καρδιά της να σφίγγεται. Όλα έκαι μέσα ήτανε μαύρα, κατάμαυρα, βαρείά, κένθημα. Μά έκείνο που της έκαμε ξεχωριστή έντύπωση ήταν ένα μαύρο παραπέτασμα στον τοίχο, σκεπασμένο με μαύρο ύφανμα, που έκρυβε κάποιια κίονα είσόνα. Κάτω από τό παραπέτασμα αυτό ήταν ένα κομμάτιο τραπεζάκι μ' ένα δίσκο άπάνου και χρυσά τάσια τσαγιού.

— Αγαπημένη μου Ίωάννα, είπε ο κόμης στή γυναίκα του, έχω να σου μιλήσω, γιάτι σε δυό ώρες φεύγετε.

Ή Ίωάννα ξεαφίστηξε.

— Δέν καταλαβαίνω, είπε. Ή κυρία δούκισσα μού είπε : «φεύγομε !», ένω σου τώρα μού λές : «φεύγετε !». Δέ θάρρης λοιπόν μαζί μας ;

— Όχι, Ίωάννα, προτού νάρθω μαζί σας έχω να έκληρωθώ ένα ίσο καθήκον. Φεύγει μαζί με τή μητέρα μου γιά τή Νίκαια άπόψε κι έγω γιά τήν Έλβετία. Μά ο χωρισμός ουδός δέν θα κρατήσει πολύ από τρεις - τέσσερες ήμέρες. Κάθε πενήμερόνι να τάσζ και θα σου έμνηστώ.

Οι δυό νεόνυμφοι χάρησαν στό κομπο τραπεζάκι ο ένας άντίκρου στον άλλο. Σε λίγο ο Ροβέρτος άρχισε να διηγείται τή θλίβη της ιστορία :

— Πρδ ενός έτους έμεινα στήν Έλβετία σε μιά βίλλα κοντά στή Γενεύη. Έκει γνωρίστηκα με μιά ώριμοτάτη κοπέλλα, ένα ομορνό πλάσμα, τήν αγαπήσα και σε λίγες ήμέρες τήν άρραβώνιασα. Μιά μέρα που είχαμε βγή έκδρομή, ή μηνησή μου κερτικώθηκε σε κάποιον ποταμόφορο, χιόκησε θανάσιμα και σε λίγες μέρες πέθανε σε φρικτούς πόνους. Λίγο προτού ή ξενυχιστή μ' έκάλεσε κοντά της και μού είπε :

— Ροβέρτο μου, θέλω να με ντύσεις με τα ντυματάκια μου που είνα ετοιμασία γιά τήν ήμερα σου γάμου μας. Να μού περάσεις τό φαρύδι μου κολλιέ και τά βραχιόλια που μούδξες χαρίσει και να μού βάλεις στο κεφάλι τό ντυκό μου στέρμα.

Έκαμω, όπως μού είχε παραγγείλει. Όταν πέθανε τή ντύσιμα και τή λαμφοστολισμα ένω νύφη. Ύστερα έγω έφυγα από τήν Έλβετία, τρέξιδεφα, τρέξιδεφα και τέλος ξαναγύρισα σε Παρίσι. Μόλις σε είδα στο σπίτι μας, άναγνώστρια της μητέρας μου, μού φάνηκε πω : μούδξες με τή Φερνάνδη μου, έτσι έλαγαν τή μακαρίτισσα τή μηνησή μου, και πραγματικά μούδξες, Ίωάννα μου. Γι' αυτό κι' άποφάσινα να σε κάμω γυναίκα μου.

— Δέν πιστεύω να με κάλεσε γιά να μού ειπής ούτ ή τήν ιστορία τήν πρώτη νύχτα του γάμου μας, είπε ή Ίωάννα με φωνή λιγάκι τρυαχιά.

— Α ! Όχι ! αυτό που θα σου ειπώ τώρα μās άδιαφέρει, άπάντησε ο κόμης λιγάκι στενοχωρημένος. Λίγες μέρες προτού γίνη ο γάμος, έξακολούθησε, μού ήρθε ή άλλόκοτη ιδέα να σε στολισω με τό έλα στολιδία πουχάμα στολισία της Φερνάνδη νεκρή. Θυμάσαι που έλαίνα δυό-τρεις ήμέρες ; Έ ! λοιπόν, πήγα γιά τήν Έλβετία, παρουστάσηκα στο αύλακο του νεκροταφείου, τόν άφοροζόχησα μ' ένα γενναίο ποσό και τόν παρακάλεσα να μ' άφήσει να πάρω τά στολιδία της Φερνάνδης γιά λίγες ήμέρες. Τού είπα πως ήθελα τάχα να τό έπιδοροθώσω και νατσίπι θα τό γράζω. Μού τάδωκε, μά ή ήμέρα που πέθανε να τό έπιστρέψω τελειώνει άουρο τό βράδυ και πρόκειναι να ηγιαίνω.

Ή Ίωάννα είπε γίνη κατάχλωμη.

— Όπως τά στελνίδια αυτά που φορώ ;... ρώτησε με φωνή ποι έτιριμε.

— Ο κόμης δέν είνε τίποτε. Είχε σκίψει και βαστούσε τό μέταπο του άνάμεσα στις παλάμες.

Ή φτωχή Ίωάννα θαρρούσε τώρα πως τό μαργαριταρένιο κολλιέ που φορούσε και τά βραχιόλια έγαναν τίσιμα, που τό λιγαν τό λαμό

Ήταν πολύ ταιριαστό ζευγάρι

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σύζυγικτων και ο δεκανέας

Κατά την επανάσταση των Αμερικανών έναντι της Αγγλίας, μιά μέρα μερικοί Αμερικανοί στρατιώτες υπό τας διαταγές ενός δεκανέας, προσπαθούσαν να σηκώσουν κάποιον βαρύτατο στύλο, μιά δέν το κατάρθαν. Ο δεκανέας χωρίς να προσφέρει ο ίδιος καμιά βοήθεια, προέβλεπε με διάφορες άνθαρρυντικές διαταγές τους στρατιώτες στη δουλεία τους.

Τη στιγμή έβεινι πέρασε από και κοντά κάποιος άγνωστος, ο όποιος ρώτησε το δεκανέα γιατί δε βοηθά κι αυτός τους στρατιώτες να σηκώσουν το στύλο.

— Και δε βλέπετε, κύριε, ότι είμαι δεκανέας ; άπάντησε περαγιμένος ο βαθμοφόρος.

— Συγγνώμη, κύριε δεκανέα, άπάντησε ο άγνωστος, δέν πρόσεξα το βαθμό σας. Και πετώντας το παναφόρι του κάτω, έτρεξε και βοήθησε τους στρατιώτες και σηκώσαν το στύλο.

Ύστερα ο άγνωστος αυτός κύριος, γυρίζοντας προς το δεκανέα, του ειπε :

— Κάθε φορά, κύριε δεκανέα, που θέατε άνάγκη βοηθού για κομμά βαρειά έργασία, μπορείτε ελεύθερα να προσκαλίτε το γεικνό άρχηγό σας, το στρατηγό Ουάσιγκτων. Σας βεβαιώ ότι θα με ήρξαιτε πάντοτε πρόθυμο στις διαταγές σας. Κόκκαλο ο φτωχός δεκανέας !

Με το δίκιο του

***

Ένας Άγγλος περιηγητής είχε καταλύσει κάποτε σ' ένα ξενοδοχείο στα περίχωρα της Βοστώνης. Όταν χρειάσθηκαν κάτι και κολούσε την ύπηρεσία, την άποκαλούσε δούλα.

— Κύριε, του παρατήρησε ο ξενοδόχος, θέλοντας να παίξει μαζό του, έμεις δέν δίνουμε στην ύπηρεσία μας το άντιχριστιανικό όνομα δούλα, άλλα την άποκαλούμε «βοήθεια».

— Πολύ καλά, άπάντησε ο Έγγλέζος, δε δυσκολεύομαι καθόλου, φίλε μου να συμμορφωθώ με τα ήθη και έθιμα του τόπου.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί κά γκαρόννια του ξενοδοχείου και οι πελάτες άναστατώθηκαν από τις φωνές του Έγγλέζου, ο όποιος φώναζε : «βοήθεια ! βοήθεια ! νερό !»

Όλοι ένόμισαν ότι έπρόκειτο περι πυρκαϊάς και άρπάζαν από ένα κουββά νερό κ' έτρεξαν άπέξω από το δωμάτιο του Έγγλέζου.

— Σας συχαριστώ, κύριοι, ειπε ο Έγγλέζος μόλις τους είδε, άλλα δε χρειάζομαι τόσο νερό για να ξυρισθώ.

— Για να ξυριστήτε ! Είπε κατάπληκτος ο ξενοδόχος. Μα έσεις έφωνάζατε βοήθεια και νερό κ' έμεις ένόμισαμε ότι έπιασε πυρκαϊά.

— Μου είχατε ειπή ν' άποκαλώ τη δούλα «βοήθεια» και σάς έπήκουσα, κύριε, άπάντησε άπαθώς ο Έγγλέζος.

***

Απάντησις πληρωμένη

Ένας από τους παλιούς πρίγκηπες της Αγγλίας, που είχε κόκκινα γένεια, για να περάσει κάποτε τόν άγένειο γελοιοποιό του, τόν ρώτησε γιατί δέν είχε γένεια.

— Να σάς πώ, ύψηλότατε, άπάντησε μ' άπάθεια ο γελοιοποιός. Όταν ο Θεός μοίραζε στους ανθρώπους τα γένεια, έφ' κομώμου και παρουσιάστηκα πολύ άργά να πάρω τα δικά μου. Στόν καλό Θεό άκόμωνε μονάχα μιά γενειάδα, μα έπειδή ήταν κόκκινη δέν τη δέχτηκα.

και τα μπράτσα της. Δυνατά οίγη περνούσαν το κορμί της, καθώς έννοισθε άπάνω της τα στολίδια της νεκρής και σά μιά στιγμή, ξεφρενισμένη πειρά, έπιασε το κολλίδ και μ' ένα βήμα άνάγραμμα του χαριού τόκοψε και το πέταξε κάτω.

— Αυσυχημένη ! Τι κάνεις εκεί ; ούρλιαξε τρελλός από θυμό ο Ροβέρτος. Αυτά εινε για μένα ισρά κερμήλια. Στάσου να τά βγάλω μονάχος μου.

Μα ή Ιωάννα, χωρίς ν' άκούση, έξακολουούσε τώρα να τά βγάξη από το μπράτσα της ένα-ένα, να τά οίχη κάτου και να τά ποδοπατά.

— Μή ! Μή ! ούρλιαζε ο Ροβέρτος. Τα μάτια του είχαν πεταχτή έξω από τις κόγχες, κατακόκκινα και ή τρίχες του κεφαλιού του είχαν σηκαθή. Έτσι σά μιά στιγμή, δίχως να ξέρη τί κάνει, έσπυσε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Η φωνή Ιωάννα σωριάστηκε κάτω άμέσως νεκρή. Η σφαίρα την είχε βρή στην καρδιά.

Ο Ροβέρτος έσκυψε άπάνου από το κεφάλι της.

— Ω ! ή Φερνάνδη μου, ούρλιαξε, μπροστά μου πάλι νεκρή !

Κι άμέσως άνασηκώθηκε άνατριχίζοντας. Τα μάτια του είχαν λυγαν δείχνοντας το άσπράδι τους και το στόμα του σερβίρισε. Ήταν τρελλός. Πήν να προφτάσουν οι άλλοι που έτρεξαν με τόν πρώτο πυροβολισμό ν' άνοήσουν, ο Ροβέρτος σηρήξε το πιστόλι στο κεφάλι του, πίεσε τη σκανδάλη και σωριάστηκε κάτω νεκρός, δίπλα στο πτώμα της συζόγου του... Έρρικος Ξεβίλ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Άπό τά πρώτα τραγούδια του Ι. Παπαδικαμαντοπούλου (Ζάν Μαριά.)

Σά δένδρου καταπίντονο κατάξερο κλωνόρα,
Ήμου λουλούδι άμύριστο, λουλούδι χωρίς χόρη,
Δέν ειχα χρώμα ούτε δροσιάς τελαγαματιά, κάνενα
Δέν έρχουταν ποτέ σουλι να τραγουδή για μένα
Μ' από σμά μου έπέρασε, με κούταξες γλυκά
Και χύθηκε στα φύλλα μου και χρώμα κ' ούσθια...
Όμως το έξερξες πώς χωρίς έβεινι τη ματιό,
Θά ήμουνα άνθος ξερός Μαρία !...

Είχα φαράκι στην καρδιά, φαράκι ειχα στο στόμα
Και έσερόμουζ ζωντανός στού τάφου μου το χόμα
Χωρίς έλπίδα, με θολο και θαρραμένο μάτι
Στού χάρου έγύρευα να μωύ το μαύρο μονοπάτι
Μά έξυα να εκύταξα με άγαπη τη ζωή,
Σάν κόλλησε τά χείλι σου στα χείλι μου τά κρού
Όμως το έξερξες πώς χωρίς έβεινι το φιλί,
Θά ήμου σήμερα νεκρός, Μαρία !...

ΡΩΤΑΣ ΑΝ Σ' ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΑ

Ρωτάς άν σ' έλησμόνησα... Τό χελιδόνη ρώτα
Μέσα στις βαρυχειμωνιάς άν ληρομήνι το Μάη
Τό γέρο ρώτα άν ληρομήνι τά χρόνια του τά πρώτα
Και το φτοχό τόν άρραστο τη γειά του άν πεθύμαή ..

Ρωτάς άν σ' έλησμόνησα... Ρωτάς φυλακισμένο
Άν προσιμά τη φυλακή άπ' την έλευθεριά του,
Για κρούας βύσσις και νερά ρωτάς το διαρρημένο
Και το χαρούμενο γομπό για ποιά χτυπά ή καρδιά του.

Ρωτάς άν τη λησμόνησα... Μα είδε πεθομένο :
Τό λείψανό μου άπάντησεν εκεί που περνούσους ;
Τό όνομά μου διάβασε σά τάφο σκαλισμένο ;
Μά και νεκρός θα στέναζε, αυτό άν άρρωτός
Και ο σνεναγμός του τάφου μου την πλάκα θα κλυούσε
Κι... λόγ, άγάπησ θ' άκουσε από τό... ληρομημένο !

Ιωάν. Δαμβέργγης

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Καμμά φορά στη μοναξιά, πάχη το νού γερμένο
Στης περασμένης μου ζωής τό θολωμένο χάσινα
Κι' από το περιγιάλι της τό πλέον μακρυσμένο
Έρχοντ' έμπρός μου, έρχονταν ώσαν τά χελιδονία
Ένθύμησις και όνειράτα και πρόσπα και μέρη,
Όσα ο ίδιος πέρασα, κ' όσα ο ίδιος είδα
Κι' όσα ποτά δε φωτίσεν ούδ' ήλιος ούδ' άστέρη.
Γιατί είχατε το σιήθος μου μονάχα για παρτίδα
Και όλα αυτά τά πλάσματα, οι κόσμοι που άγάλα
Έμάρξος στην τραγαμένη μου περνούτες φαντασία,
Μου φαίνονταί ώσαν μορφας όντιρο κ' ότασια
Άπό όλη ήγ και ούρανό, από ζωή μιά άλλη
Στάκομαι τότε και ρωτάω από ή ζωή μου ή τάση,
Που μόλις έξημέρωσε και πει να νεχτώση,
Τόσους ζωής ούκανότις πώς μπέρσεν να ρέιση,
Κι' αιώνας άναριθμητους θαρρώ πώς έχω ζήσει ..

Άριστομ Προβελέγγιες

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

Στό σπίτι μας τό πατρικό έγύρισα μιά μέρα
Και τόβρα δλωξ τάφουσε μουσόντας παιδι,
μόνο που μιά ή μητέρι μου είχε γεράσις κ' ήταν
παρθενα ή μικρούλα μου μονάκριβη άδελφή
μονάχα που στέν κόμωρα που έγώ την κατοικούσα
ή σκόνη καθουταν πυνη άπάνου στα βιβλία
και που σά μητέρα τρίζανε βαρειά τά βήματά μου
έναντας την πολύχρονη θανατερή ησχία.
Ναι, όλα ήταν ως τάφουσε χρόνια και χρόνια τόρα
κ' όλη τη ήγ και η παλιά σά φάντασμα γυροούσε,
σά φάντασμα που τό παληό τό σπίτι κατοικούσε,
μα οι λυγμοι που φύσκωσαν τα στήθια μου δέν ήταν
γιατί ξενοβρισκόμουνα μέσα στα περασμένα,
ήταν γιατί θυμάμουνα μιά άλλη ζωή —στά ξένα.

Κ. Ούράνης